

ΜΗΧΑΛΝΕΖΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Έν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπασι ἡ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ.

τὸ αἰχμαλωτίσαν τῶσων γυναικῶν καρδίας μυθιστόρημα καὶ τῶσων ἀνδρῶν δύσκολα κινουμένην περιέργειαν εἶνε ἐν τῷ τελειοῦσθαι, ὡς βλέπετε.

Μετ' αὐτὸ, ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ὠραίου ἔργου τοῦ Γάλλου μυθιστοριογράφου Ὀνὲ, συγκινητικοῦ καὶ δραματικοῦ, κοινωνικωτάτης ὑποθέσεως καὶ δεαστηρίου ἐνδιαφέροντος, μονότομον δ' εὐτυχῶς, περατωθησόμενον ἐπομένως ἐντὸς ὀλίγου, τὸν

ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΝ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΣΦΑΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Έν Βερολίνω, τῇ 315 Αὐγούστου

Εἰς Ἀθηναίων ἐνθουσιάζοντων τὴν σαπρίαν τοῦ σφαγείου τῆς πατρίδος του καὶ ἀναγινώσκοντα εἰς τὰς ἐφημερίδας σας τὰ πρὸς παρεμπόδισιν διαδόσεως μολύσματος ἐξ αὐτοῦ λαμβανόμενα μέτρα, ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὸ κεντρικὸν σφαγεῖον τοῦ Βερολίνου προξενεῖ κατὰ πλῆξιν. Οὔτε χρόνον ἔχω ἀρκοῦντα, οὔτε ὅσα δύναμαι νὰ γραφῶσι περὶ τοῦ σφαγείου τούτου εἶνε τόσον ὀλίγα, ὥστε νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι σοὶ ἀποστέλλω σήμερον περιγραφὴν αὐτοῦ. Εἰς ὀλίγας μόλις γραμμὰς θὰ προσπαθῆσω νὰ περιλάβω τὰς γενικωτέρας περὶ αὐτοῦ ἐντυπώσεις μου ἐπιτροχάθην, περιοριζόμενος εἰς ξηρὰν ἀναγραφὴν τῶν ὅσων ἀντελήφθην, μόνον καὶ μόνον, ἵνα ἀποδείξω εἰς τοὺς τόσον ἐπιπολαίως περὶ τῆς δημοσίας ὑγείας μεριμνῶντας σασιτισμένους κυβερνήτας ἡμῶν, πῶς σκέπτονται καὶ τί ἐξοδεύουσιν ὑπὲρ τῆς δημοσίας ὑγείας πάντες οἱ κυβερνῆται ἐκτὸς τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ σφαγεῖον τοῦ Βερολίνου κεῖται ἔξω τοῦ κέντρου τῆς πόλεως εἰς ἀπόστασιν ἡμισεῖς ὥρας δι' ἵπποσιδηροδρόμου ἢ 10 λεπτῶν τῆς ὥρας διὰ σιδηροδρόμου μέχρις ἐκεῖ που πλησίον ἔχοντος σταθμὸν ἐπιβατῶν. Ἡ πρώτη δ' ἐντύπωσις, ἣν προξενεῖ τῷ εἰσερχομένῳ εἰς τὸν ἐπίβωλον δι' αὐτοῦ, εἶνε ὅτι εἰσερχεται εἰς ὠραίαν πόλιν.

Καὶ ὄντως, ἀριστερᾷ μὲν τῆς εἰσόδου, ὑπάρχει οἰκία, ἐν ἣ ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον καὶ σταθμὸς τηλεφώνου· δεξιᾷ δὲ αὐτῆς ἄλλη οἰκία, ἐν ἣ κατοικοῦσιν ὁ διευθυντής, οἱ ἐπι-

θεωρηταὶ καὶ οἱ λοιποὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ τὴν ὑπηρεσίαν ἐκεῖ ἐκτελοῦντες. Εἰς τὸ μέσον τοῦ προαυλίου κηπᾶριον γλοερὸν καὶ πίδακες ὑδάτων ἀφθόνων, σὲ κάμνουν νὰ πιστεύσῃς ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς πλατεῖαν ὠραίαν εὐρωπαϊκῆς πόλεως. Ἐνθεν δὲ καὶ ἐκείθεν τοῦ κηπαρίου δύο πτέρυγες παραπηγμάτων ἀποτελοῦσι τὴν ἐμπορικὴν συνοικίαν τῆς πόλεως, ὅπου ἀρχίζων τις ἀπὸ τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν ἐνδυμάτων δύναται νὰ προμηθευθῇ ὅλα τὰ μαγειρικά καὶ οἰκιακὰ σκεῦη.

Ἀπέναντι τοῦ κηπαρίου καὶ τῆς εἰσόδου ὠραῖον οἰκοδομημα, περὶ ὃ ἀμαξαὶ πολλὰ σταθμεύουσιν, ἀποτελεῖ τὸ Χρηματιστήριον τοῦ σφαγείου, ἐν ᾧ γίνονται αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ἀγοραπωληταὶ μεταξύ τῶν ζωομπόρων. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἐστιατόριον καὶ καφενεῖον καὶ ζυθοπωλεῖον καὶ οἰκήματα μετ' ἐπίπλων, ὅπου συνήθως κατοικοῦσιν οἱ ἔξωθεν ἐρχόμενοι προμηθευταὶ καὶ ἔμποροι ζώων. **Κατοικοῦσιν**, εἶπον, καὶ παρακαλῶ τοὺς κκ. Λομβάρδον καὶ Σούτζον, τὰ Σ. Σ. ἰατροσυμπόδιον καὶ δημοτικὸν συμβούλιον νὰ λάβωσιν ὑπὸ σημείωσιν τοῦτο τὸ κατοικεῖν ἐντὸς σφαγείου!

Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τοῦ χρηματιστηρίου δύο στοαὶ ὑψηλοσκεπῆς καὶ ἐπὶ σιδηρῶν στύλων στηριζόμεναι χρησιμεύουσιν, ὡς πρόχειρος μὲν σταθμὸς τῶν πρὸς πώλησιν ζώων καθ' ἕνα τὸ ἔτος, ὡς ἐκθεσις δὲ κτηνοτροφίας ἀπὸ 1—5 Μαΐου ἐκάστου ἔτους. Αἱ στοαὶ αὗται εἶνε τριπλάσιαι κατὰ τὸν γῶρον τοῦ ἐν Ἀθήναις προσωρινῷ καταστήματι τῆς Ἐκθέσεως τῶν Ὀλυμπίων!

Ταῦτα ἀποτελοῦσι τὸ κέντρον, περὶ ὃ ἰκτινοειδῶς ἐκτείνονται οἰκοδομηματὰ ἐπιμήκη, διηρημένα εἰς σταύλους, ὧν ἕκαστος—πολλάκις δὲ καὶ πλειότεροι τοῦ ἐνός—ἀνήκουσιν ἐπὶ ἐνοικίῳ εἰς ἕκαστον τῶν βερολιναίων κρεωπωλῶν. Ἐκ τῶν οἰκοδομημάτων δὲ τούτων, τὰ μὲν ἔχουσιν οἰκοδομηθῆ ἐπίτηδες διὰ βόας καὶ ἀγελάδας, τὰ δὲ διὰ μόσχους καὶ δαμάλεις, ἄλλα διὰ πρόβατα καὶ ἄλλα διὰ χοίρους. Οὕτως ὥστε ἀποτελοῦσι διαμερίσματα εἰδικὰ, διηρημένα εἰς σταύλους ἠριθμημένους καὶ ἐνοικιαζομένους εἰς κρεωπώλας, οἵτινες κλείουσιν ἐκεῖ τὰς διὰ τὴν ἑβδομάδα ἢ τὸν μῆνα προμηθείας των.

Πάντα ταῦτα εἶνε ἐπιστημονικώτατα διεσκευασμένα, οὕτως ὥστε καὶ ἡ καθαριότης νὰ κρατῆται ἀπόλυτος, καὶ τὰ παραγγέλματα τῆς κτηνοτροφίας νὰ ἐφαρμύζωνται, καὶ ὁ ἀερισμὸς νὰ γίνηται τέλειος, καὶ οἱ κανόνες τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς νὰ τηρῶνται, καταλαμβάνουσι τὰ δύο τρίτα τοῦ γῶρου, ἐνῶ τὸ ἄλλα ἐν τρίτον καταλαμβάνει τὸ κυρίως σφαγεῖον. Ἐλησμένησα νὰ σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι αἱ περὶ τὰ οἰκοδομη-

ματα όδοι είνε πλακόστρωτοι, ότι είνε έκκαστον διαχωρίσμα ύπάρχει μηχανική ύπερμεγέθης πλάστιγγ, όπως ζυγίζονται τά ζώα πρό του άχθώσιν είνε σφαγήν, ότι τό έδαφος των σταύλων είνε ζυλοστρωτον, ότι ουδέμία όσμύ, ουδ' ή έλαχίστη αναδίδεται εξ αυτών και ότι ύπεράνω έκάστου σταύλου ύπάρχει άποθήκη τροφής και δωμάτιον ύπνρέτου έξαίσιον.

Έλθωμεν νύν είνε τό κυρίως σφαγείον. Ένταύθα πάν ζώων, λογικών ή άλλο, είνε τέρχεται μόνον δι' είνε τήριου, δωρεάν διά τά λογικά, επί πληρωμή διά τά πρός σφαγήν ζώα. Τά είνε πρακτόμενα δε δικαιώματα είνε :

ανά έκαστον μόν βοΰν ή άγέλαδα, μάρκας)	4.50	διά τήν σφαγήν
»)	0.30	διά τήν επιθεώρησιν
ανά έκαστον χοίρον	»)	4.00
»)	»)	4.00
ανά έκαστον διέ μέγχο ή δάμαλιον	»)	0.50
»)	»)	0.40
ανά έκαστον διέ πρόβατον ή άμνόν	»)	0.25
»)	»)	0.05

Τό κυρίως σφαγείον δικριείται και αυτό είνε έπιμηκή οικοδομήματα διηρημένα είνε μικρά σφαγεία, ήρθιμημένα και ένοικιαζόμενα είνε κρεωπώλας. Έκαστος τούτων, είνε έπιστημονικώς και τεχνικώς τέλειον, περιέχον τά άναγκαία άποτάγια και τροχαλίας μετά τροχών μηχανικών πρός έξάρτησιν του σφαγείου έπώ τής επί σιδηρών ράβδων στηριζόμενη: στέγης, κρικούς σιδηρούς επί του έδάφους πρός δέσμευσιν του ζώου κατά τής σφαγήν, και πλάκας σιδηράς παχείας πρός κατήκτισιν αυτού έπ' αυτών, άγγεία μετάλλινα πρός περισυναγωγήν του αίματος και άγγεία σιδηρά, εύκάλως επί τροχών τοποθετούμενα και ούτω μικρόν άμαξίδιον εκ του προχείρου άποτελούντα, πρός μεταφοράν των άκαθαρισίων του στομάχου, επί πάσι δε ύδατα άφθονα πρός πλύσιν του έδάφους και ρυσιτήρας μηχανικούς (ρυσερά) παντός μεγέθους, πρός εισαγωγήν άερος ύπό τό δέρμα, άποφουγομένου ούτω του πολλάκις άπαισίαν όσμύν μεταδίδοντος είνε τά κρέατα και έπικρατούντος παρ' ήμίν εν Έλλάδι φουσκώματος.

Όπισθεν έκάστου των τοιούτων μικρών σφαγείων, διαχωρίσματα κικλιδωτά ύπό στοάς άριστα άερίζόμενα, χρησιμεύουσι, τό μόν πρός των έσφαγμένων κρεάτων τήν προσωρινήν έξάρτησιν, τό δε πρός των επί σφαγήν άγομένων ζώων τήν βραγειαν διαμονήν.

Τό έδαφος πάντων των σφαγείων είνε έπικλινές και έστρωμένον διά ραβδωτών τετραγώνων πλακών, άς άποπλύνει ά παραμίλλως ρέον τό ύδωρ, συμπαράσφρον πάσαν τυχόν έπ' αυτού σταγόνα άκαθαρσίας ή αίματος πρός τήν εν τώ μέσω των πρό του σφαγείου διαδρόμων ύπόνομον, θλωτήν και εύρειαν, έξαισίως καθαρίζομένην ύπό του άφθόνως και διαρκώς διοχετευομένου ύδατος εκ του Σπρέα. Άφίνω ότι έκαστος των κρεωπωλών ύποχρεούται μετά πάσαν σφαγήν να πλύνη έπιμελώς τό έδαφος του σφαγείου του και του πρό αυτού διαδρόμου. Είνε δε ούτοι οι διαδρόμοι εύρεις, δι' άσφάλτου έστρωμένοι και έλαφρώς έπικλινείς πρός τό κέντρον, όπου είνε τό τοποθετημένα αι κικλιδωτά όπαί του ύπόνομου λίαν πυκνός.

Τά σφαγεία ύπό μόν των χριστιανών θανατούνται τυπτόμενα διά βαρείας σφύρας κατά τό μέσον του μετώπου, ύπό δε των Ιουδαίων σφάζομενα κατά τόν λάρυγγα, συμπρώνως ταις θρησκευτικαίς διατάξιν αυτών. Τό αίμα, ως είνε, δεν ρέει επί του έδάφους, αλλά περιοριζόμενον έντός μεγάλων και πως άβαθών χαλκίνων τετραγώνων άγγείων χρησιμο-

ποιείται μεταφερόμενον μακράν του σφαγείου, ως έπίσης χρησιμοπούνται άποκομιζόμενα αι είνε των στομάχων έντός βαθέων άγγείων περισυναζόμενα άκαθαρσία. Είνε περιττόν να προσθέσω, ότι άμφοτέρας τας χρησιμοποιήσεις παρακολουθούσι διατυπώσεις και έπιβολή έπιμελούς τήρησεως των υγεινών κανόνων, άποβαίνουσαι σχεδόν τυρανία.

Έν τώ κέντρον του κυρίως σφαγείου τούτου κείται οικία, κατά τό ήμισυ μόν χρησιμεύουσα ως κατοικία και γραφείον του Ιατρού άγορονόμου και των άστυνομικών κτηνάτρων και λοιπών υπαλλήλων έπιτηρητών του κυρίως σφαγείου, τό ήμισυ δε ως έστιατόριον και ζυθοπωλείον. Έπί έκάστου σφαγίου έπιθεωρούμενου πρό και μετά τήν σφαγήν έπιτίθενται αι σφαγίδες είνε πιστωσιν του άμολύντου. Τοιαύτη δε καθαριότης έπικρατεί πανταχού, ώστε πλείστοι είνε οι καθ' ήμέραν χάριν περιεργείας και περιπάτου εκει μεταβαίνοντες.

Είνε έπίμετρον δε τής τελειότητος ταύτης, σιδηροδρομική γραμμή διασχίζουσα τό κατάστημα όλου, μεταφέρει εκει τά πρός σφαγήν ή πώλησιν ζώα. Η γραμμή δε αυτή είνε ούτω και ύπό τας στοάς του κυρίως σφαγείου χρησιμεύει ούτω και πρός μετακώμισιν των έσφαγμένων κρεάτων, άτινα άνήκουσιν είνε κρεωπώλας άπομεικρυσμένων συνοικιών, καθόσον οι των έγγυτέρω μεταφέρουσι ταύτα δι' άμαξών ιδίων, ούτω πυργειδών κατασκευασμένων, ώστε ουδέ έγνος των μεταφερομένων διακρίνει ό διαβάτης. Έπιμένω είνε τήν λεπτομέρειαν ταύτην, διότι εγώ τουλάχιστον, όσάκις συναντώ τοιαύτας άμαξας, άναμνησκόμεναι των βρωμερών κάρρων των Άθηναίων κρεωπωλών και λέγω κατ' ήμαυτόν: Κοσσανάκε! Κοσσανάκε!

Τοιούτον εν Ξηρά και άπλουστάτη περιγραφή είνε τό είνω διάλω κεντρικόν σφαγείον του Βερολίνου, όπερ είνε τόν έπισκεπτόμενον διεγείρει τήν όρεσιν τής δι' όλου του βίου κρεωφαγίας ένεκα τής καθαριότητος και τής τάξεώς του. Προβαίνει δε μέχρι τούτου ή καθαριότης αυτή και ή τελειότης, ώστε ύπό τας διά τήν σφαγήν των χοίρων ώρισμένας στοάς, ύπάρχουσι λέβητες ύπερμεγέθεις, είνε ούς δι' άτμομηχανής διοχετεύεται άπαύστως νέον ζέον ύδωρ, χρησιμεύον είνε τήν άποτίλλωσιν των τριχών άπό του δέρματος του χοίρου. Οι λέβητες ούτοι κρατούντες είνε τό βάθος τας τριχάς άφίνουσι τό ρυπαίνόμενον ύδωρ να διαρρέη και ούτω τό εν αυτοίς ζέον ύδωρ είνε πάντοτε νέον και καθαρόν.

Έν γένει είνε τό σφαγείον του Βερολίνου, ένθ' άφ' ένός πάν τό δυνάμενον να χρησιμοποιηθή περιουλλέγεται έπιμελώς, άφ' έτέρου πάσα άκαθαρσία έξαφανίζεται έντελώς συμπαράσφρομένη ύπό ύδάτων άφθονιάτων. Τόπ αν εν αυτώ άπό των άσφαγίων και των παραθύρων μέχρι του έδάφους και των ύπόνομων είνε ούτω τελείως, ύπό έποψιν υγεινήν, έπιστημονικήν, μηχανικήν, τεχνικήν, κατασκευασμένην, ώστε όχι μόνον ουδέ μόριον μιάσματος ή άκαθαρσίας είνε δυνατόν να διαδοθή εξ αυτού, αλλά και ό εν αυτώ περίπατος και ή εν αυτώ διαμονή άποβαίνει ευχάριστος και υγεινή.

Σε άφίνω τώρα, φίλτατε Βλάσι, να εξαγάγη; τας παρατηρήσεις και τά συμπεράσματα εκ των άνωτέρω και να έκτραχίς είνε φωνάς και διακηρυχίας, όπως ιδρυθή και εν Άθήναις τοιούτο σφαγείον, αν ούχι καθ' όλα όμοιον, τουλάχιστον τούς αυτους υγεινούς και τεχνικούς όρους πληροΰν. Λέγω δε αν ούχι όμοιον, διότι διά τό κεντρικόν σφαγείον του Βερολίνου έδαπανήθησαν **δέκα έκατομμύρια και πεντακόσκι χιλιάδες** μαρκών, ήτοι πλέον των **13,000,000** φράγκων!

A. N. P.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τί θρυσις πρόκειται να γίνη με τό νέον Μέγα δάνειον, άπό τούδε προμηνύεται; ό κ. Σκουλούδης, περισσότερο καταγίνεται εν Παρισίους πρός έξαγοράν του τύπου παρά πρός συνολόγησιν του δανείου. Άρθρα επί άρθρων φιλελληνικώτατα—περί των προσόδων τής Έλλάδος—ξεφυτρώνουν ως άμάνιται εν ταις στήλαις των παρισινών φύλλων. Δόλωμα 'ς τό παραγάδια να πιασθούν συναγρίδες! Μέχρι και αυτού του **Petit Journal**, **Μικράς Έφημερίδος**, έχούσης τήν μεγίστην των κυκλοφοριών εν Παρισίους, **200,000** φύλλων, διαδιδόμενης ιδίως μεταξύ του μικρού κόσμου, του έχοντος τας μικράς οικονομίας έφ' ών κυρίως άποβλέπουσιν οι μεγάλοι λησταί, και αυτός, φαίνεται, ήγοράσθη. Φίλοι μας εκ Παρισίων μας τά στέλλον αυτά τά φύλλα και τί τρέχει και τό τί κάμνουν οι χρυσοκάνθαροι μας εκει, δια να συνολογηθίη τό δάνειον και ύποστηρηθίη ή κυβερνησις Τρικούπη. Τέρατα και σημεία δια να' άπατηθίη ό κόσμος. Ό **Φιραντισίερς** πρέσβους μας εν Μαδρίτη είνε επί κεφαλής των πάντων. Άλλο τίποτε δεν βλέπει είνε τής έφημερίδας παρά στυλιπνούς στυλιπνούς τίλους: **Τά οικονομικά τής Έλλάδος!—Οι πόροι τής Έλλάδος!—Τά πλούτη τής Έλλάδος!—Τό μέλλον τής Έλλάδος!** Νομίζει κανείς ότι πρόκειται περί νέας τινος άμερικανικής γής, τώρα άνακαλυφθείσης. Άκων τις άναπολεί τήν **Λιρόρα** του Κλαρετή με τά μεταλλεία τής **Σιέρρα Φουέντας**, δηλαδή παραδείσου με χλοαζούσας νήσους, μήλα είνε μέγεθος ανθρωπίνης κεφαλής, ροδάκινα ζυγίζοντα μίαν λίβραν! Χρυσούγα χρώματα λάμποντα επί του έδάφους, ως αι πυρολαμπίδες ύπό τό φέγγος των άστρον! Ό άργυρος των έπαρχιών Κοκκιπό και Κοπιέλο, έξερχόμενος κατά τόνους εκ λιμένος του Καλδερά! χρυσοροεία είνε τήν Πετόρκαν, είνε τας γαίας του Χιλάν! Σιδηρίται λίθοι έξερχόμενοι ανά

έκατοντάλιτρα! Τά χιλιάνα πλούτη έξερχόμενα εκ τής γής ως άνθη θείου!

Τοιαύτην Σιέρρα-Φουέντα παριστώσι τώρα είνε τά γαλλικά βαλάντια οι Σκουλουδισταί, έως ότου βάλουν 'ς τό χέρι τά δάνεια! Όσον άφορξ' τά Έλληνικά βαλάντια, άπό μας θα πάρουν τούς τόκους των τόκων και τήν προμήθειαν των προμηθειών.

Και τί δεν άναγγέλλουν δια του **Petit Journal!** Όχι μόνον ότι οι φόροι είνε πρᾶττοντα τακτικώτατα, άλλ' ότι και πᾶγμα εκτατόν! έπιφανεί ό Σκουλουδογαροσμένος δημοσιογράφος, μένον άποθεματικά έκτομμύρια φράγκα!! Τί είν' αυτά;

Και τό ληστρικώτερον:
 « Διά των άποτελεσμάτων αυτών, επιλέγει ή **Μικρά Έφημερίς**, έκραταιώθη ή κυβερνησις εν τή γραμμή τής πολιτικής τής συνισταμένης είνε τό ότι μόνον δια του προϋπολογισμού όφείλει να έπαρκή είνε τας ανάγκας του κράτους και όχι δια νέων δανείων!»

Άκριβώς δηλαδή τήν παρκαμονήν νέου δανείου!!
 Θα παρακολουθήσωμεν όλους τούς έλιγμούς του νέου μεγάλου δανείου, του φερεού αυτού καρχαρίου, όστις έχει να φάγη κάμωση πάλιν Έλλάδα και εύτυχώς και Γαλλίαν, δια να μην πέσουν όλα τά βάρη επάνω μας.

Σήμερον τήν πρωίαν περί ώρα θην άφίκετο είνε Πειραιά τό αυστριακόν άτμόπλοιον κομίσαν ως προαναγγείλαμεν τόν νεκρόν του σεβαστού γηραιού καθηγητού και μεγάλου πολιτου Γεωργίου Α. Ράλλη τόν νεκρόν ήκολούθουν οι υιοι αυτού Δημ. Γ. Ράλλης βουλευτής και πρώην επί τής Δικαιοσύνης ύποργός, Χρήστος Ράλλης Ιατρός, αι θυγατέρες κ. Έλένη Π. Σούτσου μετά τής θυγατρός τής δεσποινίδος Έλίζας και ή κ. Μίνα Άριστ. Ραζή και ό κ. Άριστ. Ρα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ιθ. άριθ. 344)

— Τότε, Ιωάννα, ό Λυκογιάννης, όστις έπικηρύπτει τήν μνηστήν του φίλου Ιακώβου, ό καλός Λυκογιάννης έσπευσε να σε ύπερασπίση. Δεν τόν είδες φθάσαντα διότι έλειποθήσες. Ό κακούργος άμέσως έτράπη είνε φυγήν και ό Λυκογιάννης εκαινε πλυσίον σου, όπως σε προστατεύσῃ.

— Καί... τούτο... τούτο μόνον συνέβη; ήρώτησε δια φωνής διαταζούσης.

— Ό γέρον έμάντευσε τήν σκέψιν τής.

— Μάλιστα, Ιωάννα, τούτο μόνον, άπήντησε ζωηρώς. Δεν έγεινε θυμα κακούργηματος, σοι τό όρκίζομαι! Ό Λυκογιάννης σ' έσωσεν εν τώ θαλάμω σου, ως σ' έσωσε βραδύτερον εν τώ ποταμῷ.

— Έστράφη άποτόμως πρός τόν νεανίαν.

— Ιάκωβε, είνε τούτο άληθές; είνε.

— Άγαπητή Ιωάννα, άπήντησε θεωρών αυτήν μετ' άρρήτου τρυφερότητος, ό,τι ό πατήρ σας σας είνε είνε ή άλήθεια.

Μακρόν εξέβαλεν αυτή άναστεναγμένη και άφῃκε να πείση ή κεφαλή τής επί του ώμου του γέροντος: τό στήθος αυτής έξογκούμενον άνετινάσσετο σπαρμωδικώς, εκλαυσε δε χύουσα θερμά δάκρυα.

Ό Ιάκωβος Βαιγιάν περιεπτύσσετο αυτήν κατά πάσαν στιγμήν και επέθετε τά χείλην επί του μετώπου τής.

— Λησμονήσωμεν τας όδύνας του παρελθόντος, αγαπητή μου, ελεγε, άς μη άναμνησκώμεθα ότι ύπῆρξες άσθενής μακρόν χρόνον, έπειδή τώρα έθεραπέυθης; ώ! μάλιστα, Ιωάννα μου, έθεραπέυθης!

— Ιωάννα, αξιέρατος Ιωάννα μου, είνε και ό νεαρός αξιωματικός, ουδέ στιγμήν έπαυσα να σε συλλογίζομαι και ό πατήρ σου θα σε είνε ότι άπελπισθείς δια τήν άπόλειάν σου ήθελον ν' άποθάνα... Ούτος δε, όστις έμεινε μόνος εν τώ κόσμω, καταβεδλημένος ύπό τής μεγίστης όδύνης, έσχεν ικανόν έπι θάρρος να μου συστήση τήν έγκαρτέρησιν. Ά! Ιωάννα, αξιολάτρευτος Ιωάννα μου, θα μάθῃτε ήμέραν τινά, ποίους θησαυρούς τρυφερότητος έχω δια σας εν τή καρδία μου! Δεν δύναμαι να σας αγαπῶ πλέον παρ' ό,τι σας αγαπῶ ύπερ πάν άλλο εν τώ κόσμω.

— Πάτερ μου, Ιάκωβε, είνε ή νεάνις, θέτασα τήν χείρα έντός τής του μνηστήρος τής, δεν ήξεύρω ποίαν γλυ-

ζή. Οί λοιποί δὲ συγγενεῖς καὶ πολλοὶ φίλοι τῆς πενθοῦ-
 σης πολυτίμου οἰκογενείας ἀπὸ τῆς ὕψις προΐντης ὥρας εἶχον
 κατέλθαι εἰς Πειραιᾶ καὶ ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας ἀνέμενον ἐν ἀ-
 φάτῃ συγκινήσει τὴν ἀπόβασιν τοῦ σοροῦ· ἀκριβῶς
 περὶ τὴν 7ην ὥραν ἐφάνη ἀποπέλουσα τοῦ Ἀτμοπλοίου σι-
 μαιοφόρος πολερικὴ λέμβος ἐφ' ἧς εἶχε τεθῆ τὸ φέρετρον
 συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν κ. κ. Δημ. Ράλλη καὶ Περιαλέου·
 Σούτσου, εἶποντο δὲ τούτοις ἕτεροι λέμβοι πλήρεις φίλων
 καὶ οἰκείων, οἱ δὲ λοιποὶ ἀναμένοντες ἐπὶ τῆς προκυμίας
 μεθ' ὅσῃς ὀδύνης ὑπεδέχοντο τὴν ὄλκην συνοδείαν μετ' ἱστί-
 ἀλλ' ἐνδομύχου ὄλου χαρᾶς ὑπεδέχθησαν τὸν ἐπίσης βα-
 ρεῖος παθόντα ἀλλὰ θαρραλέως διαφυγόντα τὸν κίνδυνον
 ἐν Βιέννῃ γλυκύτατον καὶ φίλτατον ἱατρὸν Χρῆστον Ράλλη-
 ν. Μόλις δὲ τὴν 8ην ὥραν ἀνοιγέμενος τοῦ κιβωτίου ἐν ᾧ
 ὑπῆρχε τὸ φέρετρον ἐτέθη τούτο ἐπὶ τῆς νεκροφόρου ἀμά-
 ζης, ἣν ἀναχωροῦσαν ἠκολούθησαν περὶ τὰς εἰκοσιν ἄμαζαι
 πλήρεις πενθοῦντων συγγενῶν καὶ οἰκείων. Περὶ τὴν 9ην
 δὲ ὥραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἅπανα ἡ συνοδεία ἧς προη-
 γεῖτο ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας αἰδέσιμος Μαρτίνος διὰ τῆς ὁ-
 δοῦ Πειραιῶς καὶ Σταδίου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ οἰκία τοῦ μετα-
 στάντου περιφανοῦς ἀνδρός.

Τὸ φέρετρον ἐκίνησε τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμόν
 τῶν παρεστῶτων διὰ τὴν τέχνην, ἀλλὰ τὴν συγκίνησιν αὐ-
 τῶν συμμεριζομένων τὸ ἄλγος τῆς πενθοῦσης δημοφίλου
 οἰκογενείας ἀναλογιζομένων ἐτι μᾶλλον τὴν ἀπώλειαν τοι-
 αύτης διανοίας ἀνδρός. Ἡ σορὸς ἐτέθη ἐν τῇ προσκόντως
 διεσκευασμένῃ αἰθούσῃ μεταξὺ δύο ἀντικειμένων εἰκόναν,
 τῆς ἀπεικονίζουσης τὴν σταύρωσιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
 Χριστοῦ καὶ τῆς πρὸ ἔτους ἀποδωσάσης συζύγου του, ἧς
 βαρεῖος ἔφερε τὴν ἀπώλειαν, Πηλελόπης, θυγατρὸς τοῦ ἐκ
 τοῦ ἀθανάτου Σουλίου ἀντιστρατήγου Ζώνη, τοῦ ἐκ τοῦ γέ-
 νους Τζασέλλα.

Τὸ φέρετρον ἰδιαζόντως κατεσκευασμένον εἶνε ἐπαργυρω-

κεῖαν εὐδαιμονίαν αἰσθάνομαι τὴν στιγμήν ταύτην, πλη-
 σίον σὰς κατὰ τι συμβαίνει ἐντός μου ἡ ψυχὴ μου ἐπανερ-
 χεται, ἡ σκέψις μου φωτίζεται, τὸ πνεῦμα ἀναγεννᾶται, ἡ
 καρδιά μου διανοίγεται.

— Εἶναι ἡ ἀνάστασίς σου, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ὁ
 γέρον· ἔθεραπέυθης, ἐσάθης! . . . Μὰ; ἀπέδοθης διὰ πάν-
 τοτε!

— Ὁ δὲ Λυκογιάννης ποῦ εἶναι; ἤρωτήσεν.

— Ὁ Λυκογιάννης δὲν εἶναι πλέον εἰς τὸ δάσος τῆς
 Μαρεῖλλ, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν· μεταξὺ τῶν πολυ-
 ἀριθμῶν προσώπων, ἅτινα ἐνδιαφέρονται δι' αὐτόν, ὑπάρ-
 χει ἀνὴρ τις μεγάλῃς καρδίας ὅστις κατέστη προστάτης
 τοῦ τῷ ἔδωκε διδασκάλου, ὅστις τὸν ἐδίδαξαν καὶ συνε-
 στέλεσαν εἰς τὴν ἀνατροπὴν του. Σήμερον ὁ Λυκογιάννης,
 τὸν ὁποῖον ἐγνώρισες ἄγχιον, εἶνε ἀνὴρ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

— Καὶ εἶνε πάντοτε φίλος μου, προσέθεσεν ὁ Ἰάκωβος
 Γρανδέν· ἡμέραν τινὰ συντόμως ἐλπίζω θὰ τὸν ἐπανίδεσθε.
 Ἰωάννα, τότε, σὰς καὶ ἐγὼ, θὰ δυνῆθωμεν νὰ τὸν εὐχαρι-
 στήσωμεν, διότι σὰς ἐπροστάτευσε. σὰς ὑπερήσπισε, ἔσωσε
 τὴν ζωὴν σου.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν αὐτῇ.

Ἐπεκράτησε στιγμιαία σιωπὴ. Ἐπειτα ἐξηκολούθησεν:

— Ἐχετε πολλὰ ἀκόμη πράγματα νὰ μοῦ πῆτε;

— Μάλιστα, ἀγαπητή μου, πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ
 δὲν θὰ σὰς τὰ ποῦμεν σήμερον διὰ νὰ μὴ σὲ κουράσωμεν

μένον καὶ ἐπίχρυσον κατὰ τὰς γωνίας καὶ τὰ ὑποστηρίγματα,
 μόλις δὲ ἤρθη τὸ ἄρτον σκέπασμα αὐτοῦ προῦφάνη ὕψους λίαν
 διαυγῆς, δι' ἧς ὄραται ὁ νεκρὸς μὴ ἠλλοιωμένος τοὺς χαρα-
 κτήρας τοῦ προσώπου, ἀλλὰ ἐμπνέων σφόδρα τὸν σεβασμὸν
 ἐκ τε τοῦ γήρατος, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἱστορίας του.

Ἡ περικιτέρω εἰς τὴν οἰκίαν συρροὴ τοῦ λαοῦ πάσης τάξεως,
 ὅπως δώσωσι τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸν μεταστάνατα
 σοφὸν πολίτην ἦν ἐπόμενον ἀφ' οὗ γνωστόν ἐστι πόσον τῆς
 πρωτεύουσας καὶ τῶν περὶξ κάτοικοι ἔχουν συνδεθῆ μετ' τὴν
 οἰκογένειαν Γ. Ράλλη ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ κηδεία γενήσεται αὐριον Πέμπτην ὥραν 4ην μετὰ μεση-
 ἄριαν ἀπονεμηθησομένων τῶν προσηκούσων τιμῶν εἰς ἀνώτε-
 ρον ταξίδιον τὸ δὲ Πανεπιστήμιον, τοῦ ὁποίου ἦν ἐκ τῶν
 ἐγκριτωτέρων μελῶν, θέλει συμμορφωθῆ μετ' τὸ δημοσιεῦθ
 ψήφισμα κλπ. κλπ. κλπ.

Καὶ ἐν φρικτὸν θηβαϊκὸν δράμα! Ἐν τῷ χωρίῳ Κασέ-
 σης τοῦ δήμου Θεσπιῶν τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν τὴν παρελθού-
 σαν Πέμπτην, ὅ,τι ἐσοῦσαν, ὁ Χαράλαμπος Σουδερῆς ἐνῶ
 μετέβαινε εἰς τὸν ἀγροῦνα ἵνα παραλάβῃ σανὸν διὰ τὰ
 ζῶά του, ἀφῆκε ἐπιτροβολῆθαι ὑπὸ ἀγνώστου, εἶτα δὲ κα-
 τεσφάγη διὰ μαχαίρας, ἐν μεγάλῃ θηριωδίᾳ κρεοφάγου ψυ-
 χῆς ἐπιμενούσης εἰς τὴν τελείωσιν τοῦ ἔργου τῆς, ὡς οἱ κα-
 σάπιδες οἵτινες ἀφοῦ σφάζουν τὸ ζῶον, ἔπειτα τὸ διαμελί-
 ζουν. Τὸ φρικτὸν εἶνε ὅτι ὑπόνοιαι ἠγέρθησαν κατὰ τῆς
 συζύγου τοῦ Σουδερῆ Αἰκατερίνης πρὸ διετίας εὐρισκομέ-
 νης εἰς ἀθεμίτους σχέσεις μετὰ τοῦ Δημητρίου Α. Βαρθα-
 λάμη, μεθ' οὗ συνεννοηθεῖσα πρόηγουμένως ὤθησεν αὐτόν
 καὶ ἐξετέλεσε τὸ κακούργημα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ σύζυγος ἀμέσως συνελήφθη, ἐξετάσθησεν
 δὲ οὐδόλω; ἠρνήθη ὅτι εἶχε συναινέσει νὰ φονευθῆ ὁ σύ-
 ζυγός της. Ἡρωϊσμὸς ἀπαίσιος ἐν τῇ πράξει, ἠρωϊσμὸς παλ-
 ληκάρσιος ἐν τῇ ὁμολογίᾳ.

μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Ἰάκωβος καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ-
 μεν ὅλα.

— Μάλιστα ὅλα.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὁ Φιντέλ ἐφθασε πρέχων.
 Προηγείτο τῆς Γερτρούδης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε μείνει εἰς
 τὸ ἐστιατήριον. Ἐπήδησεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Ἰακώβου
 Βαιγιάν κατὰ πρῶτον, ἔπειτα ἐπὶ τῶν τῆς Ἰωάννας, ζητῶν
 θωπείας καὶ παρέχων δαφιλῶς τὰς ἰδικὰς του.

Ἡ Γερτρούδη προῦχώρει βραδέως καὶ μετὰ προφυλά-
 ξεως διολισθαίνουσα ὀπισθεν τῶν θάμων. Σταλεῖσα ὑπὸ
 τοῦ κυρίου Λεγένδρου, ἤρχετο ὅπως ἴδῃ τί συμβαίνει ἐντός
 τοῦ κλιματωσκεποῦς θόλου.

— Ὅταν ἐπανῆλθε:

— Κύριε ἱατρὲ, τοῦ λέγει, ἡ Ἰωάννα ἔθεραπέυθη, ἔθερα-
 πέυθη, ἐνθυμεῖται, μιλάει. . . Μὲ ἐκάλεσεν ὡς καὶ ἄλλοτε
 καλὴν Γερτρούδην. Ἄ! κύριε ἱατρὲ, ποῖα εὐτυχία!

— Ὁ κ. Λεγένδρος ἔσπευσε νὰ καταβῆ.

— Τότε, εἶπε, δύναμαι νὰ ἐμφανισθῶ τώρα.

Ἡ Ἰωάννα τὸν εἶδε προχωροῦντα βραδέως εἰς τὸν κλη-
 ματωσκεπὴ θάλον.

— Ὁ κύριος ἱατρὸς Λεγένδρος, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαι-
 γιάν, ὁ σοφὸς ἱατρὸς ὅστις σὲ ἔθεράπευσε, σοῦ ἀπέδωκε τὸ
 λογικόν.

— Τὸν ἀναγνωρίζω, εἶπε.

Ἄμφοτεροι εὐτυχῶς συνελήφθησαν, ἡ τε σύζυγος καὶ ὁ
 ἐραστὴς, καὶ ἀπεστάλθησαν εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα.

Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ τύπος λίαν εὐφρῶς ποιεῖται λόγον ὑπὲρ
 τῶν Ἑλλήνων ἱατρῶν οἵτινες ἐδείχθησαν ἀπαράμιλλοι εἰς
 τὴν ἱατρικὴν συνδρομὴν πρὸς ἅπαντας ἐν γένει τοὺς πά-
 σοντας πάσης φύλης. Φιλανθρωπία καὶ δραστηριότης ἀφ'
 ἑνός, ἐπιμέλεια καὶ ἀφοβία κατὰ τὰς ἐπισκέψεις ἰδίως τῶν
 πασχόντων χολέραν ἀφ' ἑτέρου κινουσι τὸν θαυμασμὸν πάν-
 των τῶν, τε εὐρωπαίων καὶ ἰθαγενῶν. Ὅπου δὲ εἰς τοιοῦ
 τοῦ ἀνετέθησαν καὶ ἕτερα καθήκοντα, ὡς εἰς τὸν ἐν Σιμπιν-
 ἐλ-Κὸμ ἱατρὸν Θεόδωρον Μικρὸν, ἡμέτερον προσκεκῶν πρᾶ-
 κτορα, ἐκεῖ καὶ ὁ ζῆλος ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἡ αὐταπάρ-
 νησις ἐξεδηλώθησαν ἐν ἀπάσῃ αὐτῶν τῇ ἐντάσει. Ἡμεῖς
 σεμνυνόμενοι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων ἱα-
 τρῶν εὐτολμῆι, φιλανθρωπίᾳ καὶ αὐταπαρνήσει, τοῖς εὐ-
 χόμεθα πᾶν ἀγαθόν.

Ἐν Λαυρίῳ ἡ δεκαεξάετις ὑπερέτρια τοῦ φίλου ὑπομοι-
 ράρχου κ. Χρυσῆς ὀνόματι Ἐλένη Κάρου ἐξ Αἰγιότης, με-
 ταβάσα τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν εἰς τὴν θάλασσαν
 μετὰ τοῦ ἐνεστέουσι υἱοῦ τοῦ ὑπομοιράρχου καὶ τοῦ γέρον-
 τος πατρὸς αὐτοῦ ἵνα κἀμου λουτρόν καὶ μὴ γνωρίζουσα
 νὰ κολυμβᾷ ἐπὶ τῆς ὄλισθησάσης ἐνῶ περιεπάτει ἐν τῇ θα-
 λάσσῃ εἰς βάθος πλέον τῶν δύο ὀργυῶν, ματαίως τοῦ γέ-
 ροντος, πατρὸς ριπθέντος εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα τὴν σώσῃ.

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῆς
 περιγραφῆς τοῦ ἐν Βερολίῳ Σφαγείου ἦν ἐπίτηδες ἐπιστέλ-
 λει ἡμῖν ὁ ἐκείθεν ἀνταποκριτὴς μας, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς
 μάθημα καὶ δαίμα καὶ πρόκλησις εἰς τὰς ἡμετέρας ἀρχάς,
 βαπτισμένας ἀκόμη μέχρι λαιμοῦ εἰς τὴν στοιχειώδη βαρβα-
 ρότητα καὶ λυμαινούσας οὕτω τὰς ὠραίας μας Ἀθήνας, αἵτι-
 νες ἔπρεπε νὰ ἦνε πρότυπον μαρμαροκτίστου καὶ μαρμαρο-

στρώτου καὶ κηποφύτου πόλεως, ὡς ὑπὸ γυάλαν σκεπομένης
 ὑπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν μας.

Καὶ ἡμεῖς ἠδονικώτατα ἀναγράφομεν τὰ καλὰ δημοσι-
 ούμενα περὶ τοῦ νέου χημικοῦ μας κ. Ὀθωνος Ρουσοπού-
 λου, νοῦς θηλυκοῦ πρωτοτύπου, γεννῶντος πράγματα δικά
 τ-υ, καὶ δι' αὐτὸ ἀξίου ν' ἀναγραφῆ τὸ ὄνομά του εἰς τὰς
 ἐφημερίδας, ἀνακαλύψαντος πέντε νέα σώματα, συνεισνευ-
 κόντος δὴλαδῆ τὸν ὄβολόν του εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ὅλοι οἱ
 ἄλλοι εἴμεθα χαμάλιδες. Πᾶς μὴ πρωτότυπος, δικό του
 γεννῶν, ἴσον χαμάλης. Διότι τοῦτο θὰ πῆ ἑλληνικὸν πνεῦ-
 μα: γεννᾶν. Πᾶν δὲ μὴ τοιοῦτο εἶνε πιθηκικὸν πνεῦμα, καὶ
 ὁ φέρων αὐτὸ τοῦ σώρου. Τὸ περιοδικὸν τῆς Γερμανικῆς Χη-
 μικῆς Ἑταιρίας ἐδημοσίευσεν τὰς ἐργασίας τοῦ νέου Ρουσο-
 πούλου καὶ τοῦτο εἶνε ἀληθῆς δόξα τιμῶσα καὶ αὐτόν, τι-
 μῶσα καὶ ὅλους ἡμᾶς!

Ἐκ τῶν κομικωτέρων σκηνῶν τῆς βροχῆς συνέθη μία ἐν
 Νεαπόλει, ἐμπροσθεν σχεδὸν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Γεροζοῦδῃ.
 Εἶχε σχηματισθῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὰ νερά καὶ ἀπὸ προηγουμένα
 λάκκος περὶπουμισὰ μπόι. Διήρχετο δὲ περὶ τὴν 8 ὥραν ὅτε
 εἶχε συμμαζευθῆ ἡ φουερά κεραυνωγωγὸς βροχὴ μίαν οἰκο-
 γένειαν ἀλεξανδρινῆ, πατὴρ, γυναῖκα καὶ παιδί. Τὸ παιδί
 βλέπων τὰ νερά γυαλιζόμενα εἰς τὸ σκότος καὶ ἐκλαβὸν ὡς
 στυλίων κατασπρον μάρμαρον, πλοῦρ! πέφτει μεσα. Ἡ
 κυρία ἐκβάλει καὶ πηγαίνουσα νὰ τὸ πιάσῃ, πλάφ! πέφ-
 τει καὶ αὐτή. Ὁ σύζυγος τελευταῖος βλέπων πεσμένους γυ-
 ναῖκα καὶ παιδί ἀπλόνει τὰ χεῖρα του διὰ νὰ τοὺς βγάλῃ,
 πλάφ! πλοῦρ! γλυστρά, πάρ' τον κ' αὐτόνα.

Καὶ ἔγινε τὸ παραμῦθι μετ' ὁ μέλι ποῦ πῆγε ὁ γαμβρός
 καὶ κόλλησε, πῆγε κ' ἡ νύμφη κόλλησε κ' αὐτῇ, καὶ ἦσαν
 καλὰ κολλημένοι κ' οἱ δυὸ, κ' ἤμουνα κ' ἐγὼ ἐκεῖ, καὶ τὰ
 λοιπά.

ΙΖ.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ.

Καὶ ἐγεγρεῖσα ἔκαμε βήματά τινα πρὸς συνάντησιν τοῦ
 ἱατροῦ.

— Ἄ! κύριε, εἶπεν αὐτῇ μετὰ θελξικαρδίου χάριτος
 καὶ μετὰ τόνου ζωηροτάτης εὐγνωμοσύνης, γνωρίζω τέλος
 σήμερον τί σὰς ὀφείλω.

— Ἐκεῖνος ἐξ ἡμῶν τῶν δύο ὅστις ὀφείλει περισσότερον
 εἰς τὸν ἄλλον, δεσποινὴς Ἰωάννα, εἶμαι ἐγὼ. Σὰς ὀφείλω
 τὴν εὐτυχίαν, διότι σὰς ἀπέδωκα εἰς ἐκείνους, οἵτινες σὰς
 ἀγαποῦν.

— Κύριε ἱατρὲ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ἐλπίζω ὅτι θὰ
 εὐαρεστηθῆτε νὰ μείνετε πλησίον μας τοῦλάχιστον μίαν ἐ-
 βδομάδα.

— Τοῦτο θὰ μοῦ ἐπροξένηι μεγίστην εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ
 δὲν δύναμαι ἢ παρουσία μου ἐνταῦθα δὲν εἶνε πλέον ἀναγ-
 καία. Θὰ ἡδυνάμην ν' ἀναχωρήσω ταύτην τὴν ἑσπέραν, ἐν
 τούτοις θὰ σὰς παραχωρήσω ὀλόκληρον τὴν ἐπιούσαν.

— Τί; θέλετε τόσο ταχέως νὰ μᾶς ἀρῆσθε;

— Εἶναι ἀνάγκη αἱ ἐργασίαι μου ἀπαιτοῦσι τοῦτο καὶ
 σπεῦδω νὰ ἐπανέλθω εἰς Σατοῦ, ὅπου ἐλπίζω νὰ μείνω μῆ-
 νὰς τινὰς ἀκόμη.

— Ἐν τούτοις, κύριε ἱατρὲ, νομίζω ὅτι ἡμέραι τινὲς ἀ-
 ναπαύσεως. . .

— Δὲν δικαιῶμαι ἀκόμη ν' ἀναπαύθω, ἀπήντησεν ὁ κ.
 Λεγένδρος μειδιῶν.

Ἡ Ἐρριέττη Δοσιμαῖζ ἦτον αἰχμάλωτος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ
 πατρὸς αὐτῆς. Οὗτος οὐδαμοῦ αὐτὴν ἔφερε καὶ ἀπεστέρησεν
 αὐτῆς βραχείας ἐφ' ἀμάξης ἐκδρομῆς, ἡ ὁποία κατὰ πάσαν
 ἡμέραν γινομένη θὰ ἦτι διὰ τὴν νεάνιδα ὀπωσδ' ἴποτε ἱκα-
 νὴ διάχυσις. Ἐκτός τοῦ Πέδρο Κάστορα οὐδένα ἔβλεπεν.
 Οὗτος ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτοῦ ὡς μνηστῆρος συνεχῶς ἐπισκέ-
 πτετο αὐτὴν, ἥτις τὸν ὑπεδέχετο ἀνευ μεγάλου ἐνθουσια-
 σμοῦ, μετὰ προμελετήμενης περιποιήσεως καὶ ἐὰν μὴ μετ'
 εὐχαριστήσεως, ἤκουεν ὁμοῦ αὐτόν μετ' εὐμενείας καὶ ἐνίοτε
 μετὰ μειδιήματος.

Ὁ Πέδρο Κάστορα ἦν ἀνὴρ ἄξιος σεβασμοῦ. Ἄλλως δὲν
 ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἦναι σύζυγός της, ἀφοῦ, ὅπως σώση
 τὴν τιμὴν τῶν οἰκείων της, ἔπρεπεν ἀναπορεύτως νὰ τὸν
 σύλευθῃ;

Ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς φίλας της
 Σουζάννν Βιολαῖν, Ἐμμαν καὶ Λευκὴν Δεμοφιέν, αἱ ὁποῖαι
 ἐγνώριζεν ὅτι εὐρίσκοντο ἐν Παρισίοις· ἀλλὰ δὲν ἐπετρέπη
 αὐτῇ ἡ τοιαύτη εὐχαρίστησις.

Ὁ βαρὸνος τῇ ἔλεγεν ὅτι τότε μόνον θὰ εἶναι ἐλευ-
 θέρα, ὅταν ἔλθῃ αὐτῇ ἡ μήτηρ της νὰ τὴν φέρῃ τὴν συναί-
 νεσίν της εἰς τὸν γάμον.

Ἐκὼν ἡ Ἐρριέττη ἤθελε νὰ διαφύγῃ τῆς πατριῆς οἰκίας

Τὰ ἐξῆς περίεργα μᾶς γράφουν ἐξ Ἀλεξανδρείας :

Ἡ ἀσθένεια δὲν ἔχει δύναμιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ διὰ τοῦτο δὲν κάμνει μεγάλην θραύσιν. Οἱ Φελλάχοι ὅμως εἶνε ἐπαναστατημένοι, πιστεύοντες ὅτι οἱ ἀποθηνήσκοντες δὲν προσβάλλονται ἐκ τῆς χολέρας, ἀλλὰ δηλητηριάζονται παρὰ τῶν ἀγγλων οἱ ὅποιοι μοιράζουσι εἰς αὐτοὺς μπισκότα καὶ καραμέλαις δηλητηριώδεις. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς νεκροὺς κατ' ἀπόφασιν τοῦ ἱατροσυμβουλίου καίουσι μὲ ἀσβεστον, ἔκαμαν πρὸς τὸν Κεδίβην διαδήλωσιν κατὰ τοῦ μέτρου τούτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀσβεστοῦ ἐκρίζονται τὰ μαλλιά τῶν νεκρῶν, ὁ προφήτης δὲν θά εὕρῃ τὰ μαλλιά των ὡστε ἐξ αὐτῶν νὰ σύρῃ εἰς τὸν παράδεισον τοὺς πιστοὺς του. Ἀναμένουσι δὲ ἄλλοτε τοὺς Γάλλους καὶ ἄλλοτε τοὺς Ρώσους ὅπως ἔλθωσι καὶ ἐκδιώξωσι τῆς Αἰγύπτου τοὺς Ἀγγλους καὶ ἐν γένει ἐλπίζουν ὅτι ταχέως θά ἔχουσι πόλεμον, διὰ τοῦτο δὲ οὐδὲν ἀγοράζουσιν ἀποταμειύοντες τὰ χρήματά των.

Ἐξεδόθη καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ἡ ἐν τῇ Πρωῆα δημοσιευθεῖσα μακρὰ σειρά οἰκονομολογικῶν ἀρθρῶν τοῦ διακεκριμένου παρ' ἡμῖν οἰκονομολόγου κ. Ι. Ζωγράφου.

— Ἡ ἐπι τοῦ Φυσιολογικοῦ Μουσείου ὑπόθεσις παρεπίμφοι παρὰ τοῦ κ. Βιταγγελέως εἰς τὸν ἀνακριτὴν.

ΤΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ

Οὐδέποτε εἶδον αἱ Ἀθηναίαι τὴν ντομάτα μίαν δραχμὴν τὴν ὀκτὴν οὐδέποτε εἶδον τὴν μελιτζάναν δεκαπέντε λεπτά τὴν μίαν, τοιοῦτον καιρὸν, μῆνα Αὐγούστου. Τοῦ πτωχοῦ τὸ ἄρτυμα ἡ ντομάτα κατάντησε νὰ πουλιέται ὡς κρέας· αὐτὰ εἶνε πλέον ἐγκλήματα. Εἰς τοὺς κρεοπώλας διατίμησις, εἰς τοὺς ἄρτοποιάλας διατίμησις. Λοιπὸν πρέπει νὰ τεθῇ καὶ εἰς τοὺς λαχανοπώλας κατάντησε πλέον Μπούρσα τὸ

ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Βωκοῦρ, δὲν εἶχε νὰ πράξῃ ἄλλο ἢ νὰ ἀκδηλώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εἰς τὸν Φρειδερίκον, τὸν θαλαμηπόλον, τὸν ἀνθρωπον τοῦ Λαγγάρδ, καὶ πᾶσι αἱ θύραι θά ἠνοίγοντο ἐνώπιον αὐτῆς. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤθελε τοῦτο. Νὰ φύγῃ; Εἶχε σκεφθῇ τοῦτο· ἀλλ' αἱ συνέπειαι!... Ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ οὕτω σοβαρωτέραν τὴν κατάστασιν! νὰ καταπτήσῃ προμερωτέραν ἀκόμη τὴν ρῆξιν, ἥτις ὑφίστατο μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός της! Οὐχί, ὠφείλει αὐτὴ νὰ ἐγκαρτερήσῃ καὶ νὰ περιμένῃ. Βεβαίως ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἥτις τὴν ἐλάτρευε καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἄνευ αὐτῆς, δὲν θά ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησιν αὐτῆς.

Πρωίαν τινὰ ὁ Πέδρο Κάστορα εἶλαβε γράμμα, τὸ ὁποῖον, εἶπον αὐτῷ, ἔφερεν ὑπὲρ τῆς ἐν στολῇ.

Ὁ Πέδρο ἀποσπράγξας ἀνέγνω :

Κύριε,

«Ἐπιθυμῶ νὰ λάβω συνέντευξιν μεθ' ὑμῶν, τὴν ὁποίαν δὲν θά θελήσῃτε ν' ἀρνήθητε. Θά σὰς περιμένω τὴν πρωίαν ταύτην τὴν 40 ὥραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου κ. Βολαίν, 22, ὁδὸς Οὐδίνου.»

«Κατανοεῖτε εἰς ποῖον αἰσθημα ὑπεῖκό παρακαλοῦσα ὑμᾶς, ἵνα ἔλθῃτε νὰ μ' εὕρῃτε, ἀντὶ νὰ ζητήσω νὰ μὲ δευθῆτε εἰς τὸν οἶκόν σας.»

«Ἐὰν θὰ ἐκωλύσατε τὴν πρωίαν ταύτην, θά σὰς ἤμην εὐγνωμίαν, ἔὰν θὰ εὐηρεστεῖσθε νὰ εἰπητε κατὰ ποῖαν ὥραν θά ἔχω τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψιν ὑμῶν.»

βαρόνη ΔΕΣΙΜΑΙΣ.

Ὁ Πέδρο ἠνάψεν ἐν σιγᾷ καὶ καταβάς εἰς τὸν κήπον

λαχανοπωλεῖον. Οἱ δὲ Πατισιώται χρυσοκάνθαροι. Αὐτὰ, κ. Κοσσονάκε, δὲν τρώγονται, καὶ ὅταν δὲν τρώγονται, λοιπὸν τί θά τρώγομεν; Ὁ ἀρχίσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ αὐριοῦ νὰ δημοσιεύωμεν ἀγορανομικὸν δελτίον διὰ νὰ κλαίῃ ὁ ἕνας μᾶς τὸν ἄλλον. Ἐστειρήθημεν τὰ μπαρμπούνια, δὲν τρώμε πλέον κοτόπουλα, γάλον δὲν βλέπουν οἱ ὀφθαλμοὶ μας, τρῶομεν ἀκριβέστατα τὰς νηστείας διὰ τὸν ὑψωμὸν τοῦ κρέατος, μὰ νὰ μὴ τρώγομεν οὔτε πτομάτες; Ἐρριζε, λέγει, χαλάζι καὶ ἀκολοῦθοῦν καὶ αὐταὶ τὸν νόμον τῆς προσφοράς καὶ τῆς ζήτησεως. Τότε ἂν ὑποβληθῇ εἰς τὸν νόμον αὐτὸν καὶ τὸ ψωμί καὶ τὸ κρέας καὶ τὸ ψάρι, ἂν καὶ τὸ ψάρι καὶ τὸ κρέας πωλοῦνται ὅσον θέλουσι οἱ ψαράδες καὶ οἱ κρεοπώλαι. Ὅσα ὅσα. Εἰς δὲ τὸ ψωμί τὸ ζεῆκε δουλεύει καὶ ἰδοὺ πάλιν ἡμεῖς ἔχοντες δίκαιον ὅταν λέγομεν ὅτι ἡ Ἀστυνομία εἶνε σκιά ἐν Ἀθήναις.

Τί νομίζετε δὲ ἐμάθομεν; Ὅτι εἰς τὸ Μενίδι ἐπωλήθη χονδρικῶς ντομάτα εἰς τοὺς μανάβηδες τῆς ἀγορᾶς 33 λεπτά ἢ ὀκτὴ, αὐτοὶ δὲ τὴν ἐπώλησαν 80 λεπτά. Ὄντε κέρδος ἑκατὴν τοῖς ἑκατόν. Ἐν δὲ Σπέτσαις ἡ ντομάτα πωλεῖται 8 λεπτά ἢ ὀκτὴ. Ἀλλὰ διατί νὰ τὴν μεταφέρουν ἐδῶ καὶ νὰ περισέψῃ ἡ ἀποθήκη, νὰ ἐλαττωθῇ δὲ ἡ τιμὴ. Ἐπίτηδες λοιπὸν ἀποκλείουσι καὶ τραβοῦν ζεῦκι εἰς τὴν ἀγορὰν μᾶς οἱ μανάβηδες, διὰ νὰ μᾶς ἀρίνουσι ἐπειτα μόνον μὲ τὸ πουκάμισο.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κέρκυρα, 5 Αὐγούστου

Ἀντιπαρήλθον αἱ θορυβώδεις ἡμέραι τῆς Κερκύρας καὶ ἤδη αἶτι τὸν ἡμερωτέρον αὐτῆς βίον. Τὸ θέρος ἐν Κερκύρᾳ εἶνε σταθερῶς μονότονον. Ὁ ἐν τῇ πόλει βίος ὑπὸ οὐδεμιᾶς διασκεδάσεως ποικίλλεται, αἱ δὲ θελκτικαὶ παροχαὶ τῆς ἐ-

ἐποίησε περίεργον ἐπὶ μίαν ὥραν, περὶ τὸ ἄλλος καὶ τὰς πρασιάς.

Περὶ τὴν δεκάτην ἀκριβῶς ὥραν ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας Δεσιμαίζ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν κυρίαν τῆς τὸν κ. Πέδρο Κάστορα, ὅστις εἰσήλθε παράτα εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἡ βαρόνη ἀνέμενον αὐτόν.

— Πολὺ σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, ἐπὶ τῷ ὅτι ἤλθετε, διότι, δὲν σὰς ἀποκρύπτω, ἐλπίζω πολὺ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως, ἢν μέλλομεν ὁμοῦ νὰ ποιήσωμεν. Ἐν πρώτοις ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἀπευθύνω ἐρώτησιν τινα. Ἐπιδοκιμάζετε ὅτι ἐπραξεν ὁ σύζυγός μου;

— Οὐαί, βεβαίως.

— Τὸ ν' ἀρπάσῃ τὴν θυγατέρα μου καὶ ν' ἀπαγάγῃ εἰς Παρισίους, ὅπου εἶναι, οὕτως εἶπεῖν, ἐγκαθειργμένη, εἶναι πράξις κτηνώδης!

— Εἶναι ἀξιοθρήνητον ὅτι ἐνήργησεν ὁ κ. Δεσιμαίζ μετὰ τσαούτη; βιαιότητις, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐγένεν. Ἐν τούτοις, κυρία, ὁ πατήρ τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης εἶναι συγχωρητός.

— Συγχωρητός! ἐπερώνησεν ἡ βαρόνη.

— Κατὰ τὴν ἰδέαν μου τοῦλάχιστον, κυρία βαρόνη, ἐπειδὴ ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸς τὸ συμφέρον μου ἐπεσπάσατο ἐφ' ἐαυτοῦ τὴν κατάραν σας. Παύσατε ἀποκρούοντά με καὶ ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη θέλει σὰς ἀποδοθῆ ἀμέσως.

Ἡ βαρόνη ἐκίνησε ὀλιβερῶς τὴν κεφαλάν.

ζογῆς ὑποκύπτουσιν εἰς τὴν ἐπήρειαν τῆς ὥρας τοῦ ἔτους· ἐνωρὶς κιτρινοῦσι μαζὺ μὲ τὰ φύλλα τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν κήπων τῆς. Αὐτὴ ἡ ἐλαία προσλαμβάνει τὸ ξεθαμμένον χρώμα τῆς παρακμῆς, τὸ ὅποιον ἀνεπαίσθητως ἀποτυπώνεται καὶ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν περιπατητῶν καὶ περιπατητῶν τῆς ζακουσμένης Σπιανάδας.

Τὸ εὐρύπεδον τοῦτο, τὸ κατὰ τὸ ἤμισυ πλατεῖα κατὰ δὲ τὸ ἄλλο πεδῖον, κατὰ παράδοξον συναρμολογῆν ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ, χρησιμεύει ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατ' ἀστυνίαν του καὶ τὸν προορισμὸν του ἕκαστον ἡμισυ. Ὡς γνωστὸν, ἡ ἕκτασις αὐτὴ διαιρεῖται εἰς δύο μέρη ἢ πλατείας ὑπὸ θαυμασίας δεινροστοιχίας. Τὸ βόρειον μέρος αὐτῆς εἶνε ἐπιπεδωμένον, ἐξωματωμένον, πλατεῖα· τὸ νότιον μὲν εἶνε ἀγρός, πεδῖον, λειβάδι ἀνόμορπον καὶ χλοᾶζον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ, ξηρὸν καὶ κίτρινον τὸ θέρος. Εἰς τοῦτο κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν παίζει ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, γίνεται ὁ περίπατος, χειροκροτεῖται ἡ φιλαρμονικὴ, συνωθοῦνται ζῆνοι καὶ ἐγκάτοικοι. Ἡ πλατεῖα, ἡ οὐρανομένη, ἡ ἐξευγενισμένη, μὲν παρηγενομένη, εἰς διαθεσιμότητα. Δυστυχῶς ἡ νέα στρατολογία τὴν ἐπανεφέρειν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰουλίου καταπατεῖται ὑπὸ τῶν γυμνασίων στρατιωτῶν καὶ πολιῶν εἶτα ὑπὸ τῶν φιλοπερίεργων θεατῶν, ἰδίως τροφῶν καὶ παιδῶν. Καὶ παρέχει τὸ ἀξιολογώτερον θέαμα, τὸ ὅποιον τῇ ἀληθείᾳ εἰμπορεῖ νὰ παρέξῃ ἡ ὠραία αὐτὴ γειτονία τοῦ φρουρίου. Ὁ στροβιλισμὸς ἐκεῖνος τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τῶν στρατιωτῶν, ἡ ἐκλαμψὴ τοῦ ὀπλισμοῦ αὐτῶν, ὁ βόμβος τῶν προσταγμάτων, ὁ ψόφος τῶν βημάτων ὑπὸ τὸν μέγαν τοῦ γειτονικοῦ φρουρίου ὄγκου δὲν παρέρχεται ἄνευ στερεῶν ἐντυπώσεων διὰ τοὺς ἐκλελυμένους ἄλλως κατοίκους τῆς πόλεως ταύτης, ἄνευ τινὸς ἐπιρροῆς εἰς τὰ πνεύματα τῶν ψιττακίζόντων τὴν ἰταλικὴν εἰσέτι τέλων των. Καὶ ριζοβολοῦν παρόμοια ἐντυπώσεις. Τὴν πρώτην φορὰν, καθ' ἣν ἐπάτουν τὸ ἔδαφος τῆς Κερκύ-

ρας, ἤμην παιδίον ἐπταετίς διερχόμενος μετὰ τῆς μητρός μου παρέμεινα ἡμέρας τινὰς περιεργόμενος ὑπ' αὐτῆς εἰς πάντα τὰ ἀξιοθέατα· οὐδεμία ἄλλη ἀνάμνησις εἶχε διατηρηθῆ εἰς τὸ πνεύμα μου ἢ τῶν γυμναζομένων ἀγγλων μετὰ τῆς κόκκινης γιακέτας πρὸ τῶν παραθύρων τοῦ ξενοδοχείου. Καὶ ἐπειδὴ τὸ κόκκινον χρώμα ἐθεωρούσαμεν πάντοτε τὸ συστατικὸν τῆς ἐνδυμασίας τῶν καταδυναστῶν ἡμῶν Τούρκων, μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ εἰς τὸ μετέπειτα τοῦ χρόνου τῶν ἐθνολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἡμῶν σπουδῶν μου ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τὴν δουλείαν τῆς Ἡπείρου ἀπὸ τῆς προστασίας τῆς Ἐπτανήσου, τοὺς τυραννοῦσι Τούρκους ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους φύλακας τῶν κερκυραϊκῶν προμαχῶν. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν καὶ ἐν Κερκύρᾳ μικρὸν διεκρίνον αὐτοὺς, βεβαίως ὅμως πρὸ τῶν ἀπαισιῶν σκηνῶν τοῦ Ἰουβίου, καθ' ἣς διεσαλπίσθη ὅτι ἀφόρητοι δυνάσται εἶσι τὰ τέκνα ἡμῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς γενικῆς στρατολογίας. Καὶ ὅμως τρεῖς μόνον ἐβδομάδας παρέμεινον ἐν τῷ λιμένι ναυλοχῶν ὁ ἀγγλικὸς στόλος, καὶ μετ' ὅλον τὸν χρόνον αὐτοῦ, τὸν ὅποιον ἐσκόρπισεν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἂν δὲν ἐσπευδε ν' ἀρῇ τὰς ἀγκύρας του, οἱ εὐγενεῖς καὶ ποθητοὶ Ἀγγλοὶ μᾶς, οἱ ἀγγελοὶ οὗτοι τῶν καλῶν ἡμερῶν τῆς προστασίας, θά ἐγένοντο ἀφόρητοι καὶ κακοῦθεις μουσαφιραῖοι κυνηγοῦντες τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὸν ὄγδον ὄροφον τῶν οἰκιῶν μας καὶ μὴ φειδόμενοι οὐδενὸς ποτηρίου τῶν μαγαζιῶν τῶν ἐζογῶν μας. Εἶναι ταῦτα πρόσφατα παράπονα διατυπωθέντα ἐπιστήμως καὶ ὑποστηρικθέντα ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἀγγλίζοντας κομματάρχας.

Ἡ ἐπιπολιότης αὐτὴ καὶ ἀστάθεια τοῦ Κερκυραϊκοῦ φρονήματος ἐφαρμοζομένη καὶ εἰς τινὰ ἄλλα περιστατικὰ ὑπὸ τὴν ἀντίληψίν μου, φέρει εἰς τὸν νοῦν μου παράδοσιν τινὰ ἱστορικὴν καὶ ψήφισμά τι τῆς Ἐνετικῆς Γερουσίας, δι' οὗ ἀπιγορεύθη εἰς τοὺς Κερκυραίους τὸ δικαίωμα τοῦ ἀνἀφέρεσθαι πρὸς αὐτὴν ὡς ἐκ τῆς παλιμβούλου χρήσεως

— Δὲν εἶσθε σεῖς τὸν ὅποιον ἀποκρούω, ἀπήνησεν, ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος ὅστις εἶναι σὰς διεκέρυξα τοῦτο, ἀδύνατος.

— Διατί, κυρία βαρόνη, διὰ ποῖον λόγον; [Ἐίπατε, εἶπατε.]

— Ὁμοῖ! δὲν δύναμαι νὰ διηλιθίσω, εἶμαι καταδικασμένη νὰ τερῆσω σιγῆν. Ἄ! κύριε Κάστορα, ἐὰν ἐγνωρίζετε μέρος τι μόνον τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶμαι ἠναγκασμένη ν' ἀποκρύψω, θ' ἀποσύρετε παράτα τὴν αἴτησιν τῆς χειρὸς τῆς θυγατρὸς μου.

— Δὲν πιστεύω, κυρία. Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὅποια ἀγνοῶ, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια γνωρίζω.

— Τί γνωρίζετε λοιπὸν, κύριε; ἠρώτησεν ἡ βαρόνη ἐπιποτημένῃ.

— Γνωρίζω ὅτι ὁ σύζυγός σας σὰς ἐξυβρίσεν ἀναγκάσας νὰ ἐγκαταλίπητε τοὺς Παρισίους, ἵνα μεταβῆτε καὶ ζήσητε ἐν παντελεῖ ἀποχωρήσει ἐν Βωκοῦρ· γνωρίζω ὅτι ἐνεκα τῆς οἰκτρᾶς, ἀναξίου διαγωγῆς του ὁ κ. Δεσιμαίζ κατέστη τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονησεως πάντων τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων.

Ἡ βαρόνη ἐξέβλεπεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Οὐδὲν γνωρίζετε, διελογίσθη.

Καὶ ὑπέλαβε μεγαλοφώνως.

— Τοῦτο μόνον, κύριε, ἔπρεπε νὰ ᾔνοι φραγμὸς μεταξὺ σου καὶ τῆς θυγατρὸς μου.

— Μάλιστα ἐὰν ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίζ εἶχε ζήσει πλησίον τοῦ πατρὸς αὐτῆς; ἀλλ' αὐτὴ ἀνετράφη μακρὰν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς μητρός της, μιᾶς ἀγίας. ἥτις παρῆσεν αὐτῇ πάντα τὰ προσόντα, πάσας τὰς ἀρετὰς αὐτῆς. Πιστεύσατε λοιπὸν εἰς τὴν ἀφοσιώσιν μου, κ. βαρόνη, καὶ συναινέσατε, παρακαλῶ!...

— Οὐδέποτε! διέκοψεν ἀποτόμως, ἐπαναλαμβάνω, κύριε, τοῦτο, ἡ θυγάτηρ μου δὲν δύναται νὰ γίνῃ σύζυγός σας.

— Ἀλλὰ παρεντίθεσε πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν μου κυρία βαρόνη.

— Οὐχί, κύριε, οὐχί! ἀπεναντίας θέλω ν' ἀπομακρυνῶ ἀπὸ τὸ τέκνον μου τὴν δυστυχίαν, τὴν θλίψιν. Μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κ. Δεσιμαίζ ἀγνώ τί σκότιον καὶ τρομερὸν ὑπάρχει... Ποίας φύσεως συμφωνίαν συνωμολογήσατε ὁμοῦ; Γινώσκω ὅτι ὁ σύζυγός μου σὰς ὀφείλει σπουδαῖον ποσόν, ἤμισυ ἐκατομμύριον, ἴσως περισσότερα· ἀλλ' εἶμαι ἐγὼ ἐτόιμη νὰ σὰς πληρώσω.

— Ὡ! κυρία βαρόνη!

— Ἀλλ' ὄχι, ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι. Τί; ὁ βαρόνος εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, δεσπόζετε αὐτοῦ, κρατεῖτε ἀπὸ τὸν λεμὸ. Πῶς παρῆσθη οὕτως ὁ ταλαίπωρος; Μόνον ἐὰν εἶπατε εἰς αὐτόν α' Ἐπιθυμῶ τοῦτο, ὑπακούει ὡς αἰχμάλωτος. Πῶς δυστυχὴ κόρη ἐπεσεν εἰς παγίδα. Ναι, ὁ πατήρ αὐτῆς κατέπληξεν αὐτήν, ὅπως τύχη τῆς συναινέσεώς της.

ην ἔκαμον συνεχῶς αὐτοῦ, ἀλλὰ περὶ τούτων ἔχω ἴσως εἰς προσεχῆ ἐπιστολήν μου.

Κάποιος.

Η ΝΕΑ ΕΠΑΙΤΕΙΑ

Ἦλθε καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ὑδραν ὁ πρωτοβάθμιος δημοδιδάσκαλος κ. Ἰωάννης Τζάθας, δεκατριετίαν διδάσκων ἐκεῖ εὐμεθόδως καὶ σθεναρῶς, φιλόμουσος καὶ φιλαναγωγῶστης, ἀγαπητὸς μεταξύ τῶν συμπολιτῶν του, ἐν μόνον ἔχων ἐλάττωμα ὅτι δίδει τὸ **Μὴ Χάνεσαι** εἰς ὃ εἶνε συνδρομητῆς, καὶ τὸν εὐχαριστοῦμεν, εἰς ὅλην τὴν Ὑδραν καὶ τὸ διαβάξει, καὶ ἔτσι γίνεται παντοῦ, μὲ ἓνα φύλλο ἀναγινώσκουν ἑκατὸν, εἰς δὲ τὴν Ὑδραν ἐξαιρετικῶς διακόσιοι, συνειθίσαντες πλέον ὅλοι οἱ Ῥωμηοὶ εἰς τὴν ἐπαίτειαν καὶ τὴν ζητιανίαν τῶν ἐφημερίδων, ὡς νὰ ἦ ἀντιπροσωπεύουν καὶ αὐταὶ χρήματα καὶ ὡς νὰ διαφέρῃ τὸ νὰ ζητᾶ κανεὶς ἐλεημοσύνη μιά πεντάρα ἀπὸ τὸ νὰ ζητᾶ μιά ἐφημερίδα. Καὶ ἔτσι αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, φαινόμεναι ὅτι ἔχουν δύο χιλιάδας φέρ' εἰπεῖν κυκλοφορίαν, ἔχουν πραγματικὴν κυκλοφορίαν πενήντα χιλιάδων τὸ ὀλιγώτερον, ὠφελήματα δὲ μηδαμινά, ἀσθενικά, διὸ καὶ ἔχουν τὸ χρώμα ὄλαι τῆς φτώχειας καὶ τῆς μιζέριας, μὴ δυνάμεναι τίποτε γενναῖον ν' ἀναλάβωσιν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς δημοσιογραφικῆς βιομηχανίας, πολλὰ δὲ ἀναγκαζόμεναι νὰ δημοσιεύωσι διατριβὰς καὶ κοινοτικά ζητήματα Κυριαζῆ, καὶ πῶς ἄλλως νὰ κάμουν, ἀνέχονται τοιαῦται; βρώμαις διὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ ἄρωμα τῶν καλῶν ἰδεῶν ἀναμεταξὺ καὶ τῶν καλῶν αἰσθημάτων. Ἐνὸς μὲν λοιπὸν δὲν καταργηθῆ ἢ μᾶλλον δὲν καταδιωχθῆ ὑπὸ πάσης φιλοτίμου ψυχῆς ἢ ἀφιλότιμος αὐτῆ τῶν ἐφημερίδων ζητιανία, ἢ κλέπτουσα τὸν ἄρτον τῆς δημοσιογραφίας καὶ πᾶσαν ἐλπίδα ζωῆς καὶ προόδου, ἢ δημοσιογραφία θὰ ἦνε τέτοια, οἷα εἶνε, μεταδοτικὴ ἀπλῶν εἰδήσεων, μακρὰν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς διδακτικότητος καὶ παγκοσμιότητος τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου, μάτην δὲ θὰ καταναλίσκεται κατὰ τοῦ βράχου τῆς ἀφιλοτιμίας ἢ δραστηριότητος, ἢ ἐνέργειας, τὰ φῶτα καὶ ἡ δύναμις τῶν ἐκ φύσεως δημοσιογράφων, οἵαντι σιδηροδεσμίων παρισταμένων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔργου των, ὅπερ φεύγει δωρεὰν διὰ τῆς ἐπαιτικῆς καὶ δόξ μου νὰ διχῶσάω μεθόδου, ὡς ἐμπόρευμα ὅπερ ἐνῶ γίνεται πατᾶ εἰς τὸν ἀέρα χανόμενον ἀναπιστρεπτὲι διὰ τὸν παραγωγόν.

Αὐτὰ εἰς ἀφορμῆς τοῦ φιλομουστοτάτου καὶ ὑποστηρικτοῦ τῷ καθ' ἑαυτὸν παντὸς φιλολογικοῦ ἔργου κ. Τζάθας, ὅστις μᾶς ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ ἄλλοτε τὸ ἐν ἀγνοία του διαπραττόμενον ἐγκλημα κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν δημοσιογράφων. Ἄν ἦτο καὶ ἡ ἐφημερίς σὺν τῷ ἐσώβρακῳ, τὸ ὅποιον ἓνας μόνον δύναται νὰ φέρῃ, ὄχι δὲ καὶ δεύτερος καὶ τρίτος, ἡ δημοσιογραφία θὰ ἦτο τῶρα μεγάλη φωτεινὴ δύναμις, ἐπανορθωτικὴ καὶ εὐεργετικὴ τοῦ τόπου.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ποτὸ Βασιλίσα. Οἶνοπνευματοπωλείον τι ἐν Σμύρῃ, τοῦ ὁποίου τὰ πνεύματα φλέγονται ὑπὸ φιλοπατρίας, ἐθάπτισεν ἐσχάτως ἐν νέον ποτὸν στομαχικὸν α"Ο.Ι.ρα. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Σμύρνης ἐπαινοῦσι καὶ τὴν ἐφεύρεσιν καὶ τὸν ἀνάδοχον. Τώρα περιμένομεν ἄλλο ποτὸν νὰ ἀνομασθῆ Γεώργιος, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἀρμονία. Τὸ νέον ποτὸν δὲν εἶνε διόλου ἀνάγκη νὰ ἦνε χωνευτικόν.

Ὁ κόμης Σαρβῶρ. Ὅταν ἐγράφομεν προχθές ὅτι καὶ τὸ κυνήγι ἐξηρειώθη, πῶ νὰ ξεχάμεν ὅτι θὰ εἴχομεν τόσον ὑψηλὴν ἐπικύρωσιν τῶν γραφομένων μας. Γνωρίζετε ὅτι ὁ κόμης Σαρβῶρ, ὁ μνηστῆρ τοῦ γαλλικοῦ θρόνου, ἀσθενεῖ πρὸ πολλοῦ βαρέως, καὶ ὅτι ἐγγύς ἐστὶ τὸ τέλος αὐτοῦ. Τὸ περὶ τὸ κυνήγιον ἐν τούτοις πάθος του εἶνε τοιοῦτο, ὥστε τοῦ ἦλθεν ὄρεξις νὰ κυνηγᾷ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του ἐδέησε λοιπὸν νὰ τοῦ φέρουν εἰς τὸ δωμάτιόν του μερικὰ πουλιά, τὰ ὅποια ἐσκύτωνεν ὁ ψυχorroχγῶν γέρον ἀπὸ τῆς κλινοστρωμνῆς του. Τί σὰς ἐλέγομεν: Κυνήγι=χαρτοπαίγιον!

Διεθνῆς Φαρμακευτικὴ Ἐκθεσις ἐν Βιέννῃ ἤνοιξεν ἐσχάτως τὰς πύλας τῆς, ἐν ᾧ ἄλλη ἐκθεσις Διεθνῆς ἠλεκτρικῆς τὰς ἀνοίγει κατωτέρω, ἐν ᾧ ἄλλη ἐκθεσις τῆς Δημοσίας ὕγεινης ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἀπασχολεῖ τὸ Βερολίον δημόσιον. Πανταχοῦ κίνησις καὶ ἐργασία. Ἡμεῖς δὲ οὔτε ἓνα κἄν ἀντιπρόσωπον δὲν στέλλομεν εἰς κἀμίαν τῶν ἐκθέσεων αὐτῶν, ὡς νὰ εἴμεθα ἀποκεκλισμένοι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, νὰ ἴδῃ, νὰ παρατηρήσῃ, νὰ σπουδάσῃ, νὰ μεταδώσῃ. Ἡ Φαρμακευτικὴ ἐκθεσις εἶνε διηρημένη εἰς πέντε τμήματα, περιλαμβάνουσα τὰ ἐργαλεῖα τῆς Φαρμακευτικῆς, τὴν φιλολογίαν τῆς, τὰς μηχανὰς πρὸς κατασκευὴν φαρμακευτικῶν προϊόντων, τὰ διαφορὰ φάρμακα, χημικὰ προϊόντα κλπ. Ἡ Ἐταιρία τῆς Ὑγεινῆς ἐπαναλαμβάνομεν καὶ αὐθις ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποστείλῃ ἓνα ἀντιπρόσωπόν τῆς καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἐκθέσεις. Καὶ ἐπὶ τέλους πῶς δὲν εὐρίσκειται ἓνας φιλότιμος ἰατρός ἔχων τὰ μέσα—καὶ τοιοῦτοι ὑπάρχουσι πολλοὶ—ὥστε εἰς ἰδίᾳ πρωτοβουλίας νὰ ἀναλάβῃ τοιαύτην ἀποστολήν καὶ νὰ ἐκθέσῃ ἔπειτα τὰ ὅσα εἶδε πρὸς ὄφελος τοῦ τόπου του καὶ τῆς ἐλληνικῆς ἐπιστήμης!

ΠΑΝΕΛΛ. ΑΤΜΟΙΛΙΟΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

- Δευτέρα 8 μ. μ.** Διὰ Γύθειον, Καλάμας, Πύλον, Μάραθον, Κυπαρισσίαν, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Μεσολόγγιον, Πάτρας καὶ Κόρινθον.
- Τρίτη 9 π. μ.** Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, ἐνθα συναντᾶται μετὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα.
- Πέμπτη 7 μ. μ.** Διὰ Χαλκίδα, Στυλίδα καὶ Βόλον.
- 8 μ. μ.** Σάρον
- Σάββατον 9 π. μ.** Διὰ Κόρινθον, Πάτρας, Κέρκυραν κατευθεῖαν (ἐνθα συναντᾶται μετὰ διὰ Brindisi ἀποπλέοντα) καὶ διὰ Ζάκυνθον, Κατάκωλον, Κυπαρισσίαν κτλ. διὰ συναντήσεως εἰς Πάτρας τὴν αὐτὴν ἑσπέραν.
- Σάββατον 7 π. μ.** Διὰ Χαλκίδα, Αἰδίψαν, Στυλίδα καὶ Βόλον.